

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

»да се Петар Катанић, учитељ у Буковској, родом из Гиљана у Турској и поданик исте државе, прими у српско поданство по својој молби, заједно са својом женом Стојанком и малолетном децом: Драгољубом, Душицом, Зорком и Рељом, изузетно од § 44-ог грађанског закона.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. јануара 1909. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Петар Миливојевић, полицијски писар друге класе среза златиборског на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. јануара 1909. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Никола Радловић, полицијски писар треће класе среза косаничког на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе у интересу исте.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. јануара 1909. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Алекса Јанковић, полицијски писар треће класе среза посавског, округа београдског, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. јануара 1909. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за чланове друге класе Управе вароши Београда: Василија Лазаревића, вршиоца дужности члана Управе, у рангу начелника среског друге класе, и Косту Катића, секретара друге класе начелства округа нишког;

за секретара друге класе начелства округа нишког, Милорада Јовановића, секретара треће класе Управе вароши Београда;

за комесара железничке полиције у Београду, у рангу начелника среског треће класе, Марка Новаковића, вршиоца дужности члана Управе вароши Београда, у рангу начелника среског треће класе, по службеној потреби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. јануара 1909. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за секретара треће класе Управе вароши Београда д-ра Душана Ђ. Миловановића, комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу секретара начелства треће класе, по молби;

за комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу начелника среског треће класе, Милана Л. Првуловића, полицијског писара прве класе Управе вароши Београда;

за полицијског писара прве класе среза посавског, округа београдског, Васу Поповића, полицијског писара исте класе среза брзопаланачког, по молби;

за полицијског писара прве класе среза љубињског Михаила Бекића, полицијског писара друге класе среза црногорског;

за полицијског писара прве класе среза таковског Јована Добричића, полицијског писара друге класе Управе вароши Београда;

за полицијског писара прве класе среза посаво-тамнавског Светислава Марковића, полицијског писара друге класе Управе вароши Београда;

за полицијског писара прве класе начелства округа крушевачког Косту А. Поповића, полицијског писара друге класе среза расинског;

за полицијског писара друге класе среза посавског, окр. ваљевског, Сретена Трифковића, полицијског писара исте класе среза космајског, по молби;

за полицијског писара друге класе среза ариљског Радослава Ђ. Ђорђевића, пређашњег полицијског писара;

за полицијске писаре треће класе Управе вароши Београда: Петра Вујића, полицијског писара исте класе среза таковског; Војислава С. Стевановића, полицијског писара исте класе среза посаво-тамнавског и Владимира Савића, полицијског писара исте класе среза зајечарског, — сву тројицу по молби;

за полицијског писара треће класе среза расинског, Вујицу Ж. Мицића, полицијског писара исте класе начелства округа крушевачког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза зајечарског Мирослава Св. Динића, правника — практиканта Министарства Унутрашњих Дела, и

за полицијског писара треће класе среза брзо-паланачког Петра Ђ. Јовановића, практиканта начелства округа моравског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. јануара 1909. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Светиславу Катићу, полицијском писару друге класе среза љубињског, уважи оставка, коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. јануара 1909. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

Шта се не може узети у попис за извршење судских одлука?

(Објашњење § 471. судског поступка у грађанским парницама.)

(НАСТАВАК)

ж. Спорно је питање: да ли се земљораднику може узети у попис за рачун Управе Фондова и оно непокретно имање, које му је по тач. 4. а. изузето од пописа (пет односно два дана земље — ал. V правила). Јер се у пракси чешће дешавало,⁵⁶⁾ да земљорадник у моменту пописа нема ништа више од непокретног имања сем онога, што је за рачун Управе Фондова интабулисано, и ако је у време задужења имања имао довољно земљишта, па се стога тражи поништај јавне продаје тога имања. Кад се има на уму, да је намера законодавчева у тач. 4. а. била, да се заштити земљорадник од *приватних* поверилаца (зеленаша понајчешће), чије су се махинације показале тако опасне по опстанак земљорадничкога сталежа, и да овоме никака опасност не прети од јавних каса, онда се мора одговорити, да се земљораднику за њихов рачун може продати интабулисано имање, и ако му после продаје не би остало довољно земље по тач. 4. а. Јавни интерес захтева, истина, да поједини земљорадник услед егзекутивне и добровољне продаје земљишта не остане без истога, али јавни интерес исто тако не допушта да се штете интереси Управе Фондова, те да се тиме њен и по земљораднике благотворни задатак, давање јевтинога кредита, отежава.

з. У VI. одељку тач. 4. а. прописује се да „ако би земљоделац више од пет плугова земље имао, остаје њему да одреди, која ће му се земља продати.“ Поводом овога одељка у пракси се појавило питање: да ли земљоделац има ово право и онда, кад је у питању извршење какве хипотеком обезбеђене тражбине или пак само онда, кад извршење судске одлуке захтевају прости (хирограферни) повериоци земљоделчеви? Тачно је да поверилац има права захтевати, да се из заложене ствари измири (§§ 304. и 320. у вези са 22. грађ. зак.). Али, пошто заложно право на једној ствари ипак само тога ради постоји, да се поверилац *сигурно измири*, пошто, дакле, намирење повериочево *баш из заложене ствари* није *крајњи циљ*, већ је главно брзо и сигурно измирење повериоца у опште, то је онда јасно, да дужнику треба допустити, да може, на место хипотековане ствари, одредити другу за попис и продају ради измирења повериочевог. Али то може бити само тако, да отуда поверилац не трпи никакву штету. За то је оправдано гледиште Касац. Суда (види одлуку опште седнице од 4. XI. 1897. Бр. 7624., саопштену у Пол. Гл. год. 1904. стр. 24) да се то дужнику може допустити само онда, „кад је *извесно* да дужник има још свога имања у толикој количини, да може залећи за наплату односног дуга, и да је оно још и у таквом стању, да се без *сметња* и *одуговлачења* може одмах узети у попис за извршење осуде.“ Кад је, дакле, јасно, да се поверилац продајом тога нехипотекованог имања може исто тако брзо и сигурно измирити као и продајом хипотекованог, које земљоделац има разлога сачувати, онда би противљење повериочево било безразложно, проста шикана или други какви задњи смерови, о чему власт није дужна да води рачуна, у толико мање, што је тенденција законодав-

чева, да се штеди земљорадник при извршењу судских одлука из непокретног имања. У осталом и последњи став тач. 13. правила министра правде као да се односи на хипотекарне повериоце: „Избор дужника, да се ова или она земља прода, може само онда места имати, кад се и оним комадом земље, коју дужник за продају одређује, може тражење да подмири“.

и. Последњи одељак тач. 4. а (§ 471. позива се на зак. од 4. X 1867. који гласи: „У тачкама под број 4, 5. и 6. побројане ствари продаје се, ако се по пресуди има подмирити штета, коју је кривац учинио: злочиним делом, преступљењем или иступљењем учињеним из користољубља, или преступљењем намерно учињеним“. Из овога, не баш тако јасно стилизованог прописа излази, да ће се и у тач. 4. а. означено имање земљорадничково моћи узети у попис и продати, ако је он осуђен да накнади штету, коју је другом нанео злочинством, намерно извршеним преступљењем, без обзира на побуде кривичног дела, или иступљењем, учињеним из користољубља.⁵⁷⁾ Да би се и ово имање земљорадничково могло узети у попис, није потребно да је он баш *кривичном* пресудом осуђен (поред осуде на казну) и на накнаду штете.⁵⁸⁾ Јер и ако ово најчешће бива, ипак се може накнада штете, која потиче из кривичног дела, и грађанском парницом тражити (§§ 295, 296. и 307. казн. суд. пост.). Довољно је, дакле, да се утврди, да је штета кривичним делом, горе означене врсте, причињена, па се онда за извршење пресуде може узети у попис и имање из тач. 4. а. То се исто може учинити и онда, кад се по пресуди имају да наплате и сви они трошкови, које је кривац горе означеним кажњивим делима 58а.) проузроковао (§§ 322. и сл. казн. суд. пост.)⁵⁹⁾ а такође и онда, кад би дужници имали да измире какве државне или општинске трошкове или боље „терете“, као што се вели у тач. 16. правила, (на пр. данак и прирез,⁶⁰⁾ разне таксе и др.), дакле потраживања, која се на јавном праву оснивају (не потичу из приватно-правних односа између државе или општине с једне и појединаца с друге стране).

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Д-р Драг. Аранђеловић

⁵⁷⁾ Штета причињена (из нехата) преступљењем изузима се, а такође и она, која потиче из других иступљења.

⁵⁸⁾ Нетачно је, дакле, у тач. 16. правила министра правде казано, да благодетење ово... важи само за оне случајеве, кад се има да изврши пресуда у обичним грађанским споровима, но ако се има *кривична* пресуда да изврши...

^{58 а)} Пошто се имање из тач. 4. а. према закону од 4. X. 1867. не може узети у попис за наплату штете причињене нехатним преступљењем или иступљењем, где није било користољубља, то се онда исто имање не може узети у попис ни за наплату кривичних трошкова, проузрокованих истим кажњивим делима.

⁵⁹⁾ У погледу наплате новчане казне, на коју је кривац осуђен, важи § 28. казн. суд. пост. с тим ограничењем, да се из имања земљорадничковог, изузетог по тач. 4. а. из пописа, не може новчана казна наплаћивати, па ма за које кривично дело она бида изречена, па ни по престанку осуђења. Јер кад законодавац штити свакога осуђеника од материјалне пропасти, принуђујући да се највише из једне трећине његовога имања може новчана казна наплатити, онда се у толико пре може узети, да је ту заштиту — недопуштањем да се из оних пет дана земље наплаћује новчана казна — хтео дати земљораднику, о коме се законодавац нарочито стара.

⁶⁰⁾ Земљораднику се не може узети у попис за наплату порезе кућа намењена становању са плацем у величини до 20 ара (2000 кв. м.), као и један пар теглеће стоке — измене и допуне зак. о непоср. порезу од 29. VI. 1907.

У тач. 4. а. побројано имање земљорадничково не може се у попис узети ни онда, кад би се над имовином његовом отворио стечај. Јер и стечајно поступање није ништа друго, до измирење поверитеља из имовине дужникове, али не појединих поверилаца већ свију пријављених. Пресуди судској код појединачног измирења равна се ликвидирање тражбина у стечајној маси од стране браниоца стечајне масе.

⁵⁶⁾ В. распис министра правде од 13. V. 1903 г. № 5616. у Пол. Гл. за 1904. стр. 203.

ПАРЛАМЕНТАРНИ ИМУНИТЕТ

(СВРШЕТАК)

Конклузија коментарисања члана 124. Устава, које је учињено у четвртом делу ове расправе, нека обухвати закључке, до којих смо дошли, како би органи власти примењујући ово уставно наређење, имали пред собом табло онога, шта смеју, а шта не, према народном посланику предузимати:

I. Кад је посланик народни ухваћен на самом кривичном делу:

Иследник може посланика без скупштинског овлашћења узети на одговор и притворити, али мора у том случају одмах извести Народну Скупштину, по чијој одлуци он даље поступа за време трајања сесије скупштинске, и

II. Кад народни посланик није ухваћен на кривичном делу:

Потребно је овлашћење Народне Скупштине за узимање народног посланика на кривични испит и за стављање његово у притвор за какву кривицу или за дугове. Овај облик скупштинског имунитета траје од дана избора народних посланика па за све време важења посланичког мандата, а то је до истека четворогодишње скупштинске периоде или док се Народна Скупштина Краљевим указом не распусти — без обзира кад се верификација посланичких пуномоћја обави и без обзира и на то, да ли су избори нових народних посланика извршени или не.

Власт има без скупштинског одобрења прикупљати податке за констатовање кривичног дела, које би посланик учинио, истрагу отпочети, увиђаје чинити, сведоке испитати, вештачење извршити, претрес стана и личности свачије па и посланикове обавити, и др. за ислеђење потребно предузимати, као и писма посланикова или на посланика упућена узаптити.

Одобрење се мора тражити за све врсте кривица — злочине, преступне, испушне, дисциплинарне — не водећи рачуна о томе, да ли је народни посланик кривицу учинио пре избора или за време трајања његовог мандата.

Издато одобрење важи само за дело, које је Скупштина имала у виду при решавању, а ништа не чини, ако се квалификација тога дела, после издатог одобрења, промени.

Одобрење од Народне Скупштине мора се тражити, па ма се народни посланик и одрицао свога имунитета.

Народној Скупштини не треба слати акта ислеђења посланикове кривице при тражењу потребног одобрења за узимање на одговор или стављање у притвор.

Дато одобрење за узимање на одговор посланика не поништава дужност власти, да тражи одобрење и за притвор — услед чега је најбоље, уз тражење одобрења за узимање на одговор, тражити и одобрење за евентуално потребни притвор.

Ако се народни посланик пре извршеног избора налазио у притвору, не мора се тражити одобрење за притвор; ако је већ узет на одговор, не мора се тражити никакво одобрење за даљи рад, кад дело притвор не повлачи, а кад то дело за собом повлачи притвор, онда се од Народне Скупштине мора тражити одобрење за тај притвор.

За спровођење посланика суду не треба одобрење, као што и за суђење посланика ма код које власти не треба скупштинско овлашћење, и

Имуитет посланички никада се не простире на извршење кривичних пресуда.

Ради детаљнијег упутног прегледа, додајмо:

Власти смеју народног посланика без овлашћења скупштинског испитати као сведока и као вештака употребити по туђим кривицама.

Према посланику се без овлашћења сме применити §. 100. кривичног судског поступка, кад као сведоке неће да покаже оно, што зна.

Овлашћење се мора тражити преко надлежног Министра.

Ако се сесија скупштинска закључи, а у њој не буде донета одлука по траженом овлашћењу, у идућој сесији мора се Народној Скупштини учинити поновни захтев за екстрадицију посланика.

Према посланику се могу без нарочите процедуре употребити принудне и превентивне мере за поштовање закона и законитих наредба, а при грађанским спорним и ванспорним пословима приватно и јавно правне природе, као и у кривичним предметима после евентуално потребног одобрења Народне Скупштине, власти добављају посланике и са њима поступају као и са другим грађанима и вршиоцима јавних дужности.

Алекс. Јов. Кузмановић.

БЕРЛИНСКА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Тежње полиције за чување народнога здравља много потпомажу *установе за указивање брзе лекарске помоћи* при напрасним оболењима и несрећним случајевима. Све те установе: санитарске страже, станице за несрећне случајеве и берлинско друштво за спасавање, која су различно организована али имају једну исту циљ: брзо указивање лекарске помоћи при напрасним оболењима и несрећним случајевима, а нека од поменутих *установа* предузимају и даље лечење и неговање напрасно оболелих или унесрећених. Она сва стоје једна с другим у вези, као и са свима берлинским болницама, где се главне станице и налазе, и располажу са најмодернијим средствима за спасавање и указивање прве помоћи и многим целисходно удешеним колима за пренос болесника. Те су установе врло предусретљиве према полицији и увек јој

излазе у сусрет и кад треба н. пр. ког пијаног, изнемоглог ит.д. склонити са улице. Станице су телефонски везане и са варошким телефоном и са најближим кварталом, па пошто квартави имају засебну телефонску мрежу, то се и све станице могу одмах и једновремено ставити у покрет, а уређена је и узбуна помоћу полицијскога телеграфа.

Готовост ових установа за указивање брзе помоћи и у већем обиму засведочила се веома лепо и при скорашњој великој катастрофи на надземној и подземној електричној железници, када су њиховим брзим садејством и уз припомоћ полиције и ватрогаске трупе спасени многи животи.

Тајна средства за лечење болести забрањено је продавати, а и преко новина рекламирати, пошто им је циљ експлоатисање лаковерне публике при тежим и опаснијим болестима. Да би избегли ту полицијску наредбу продавци тих «лекарџа» објављују у рекламама њихов састав, те онда више нису «тајна средства». Томе, олет, санитарска полиција доскаче обавештењима преко дневних листова. Рекламирање се средство најпре узме — купи — па се аналише његов састав, његова лековитост и куповна вредност и резултат се кратко објављује, опомињући публику да се не да варати.

За унапређење народног здравља службе и многобројна *купатила*. И ако је готово свака кућа у Берлину снабдевена купатилима (мала собица са кадом, тушем и пећи за грејање воде) ипак постоје преко сто јавних купатила разне врсте. Вреди нарочито поменути народна купатила, које општина подиже, хигијенски лепо удешена и врло јевтина.¹⁾

За сузбијање смртности одојчади и деце у првим годинама, а познато је да је у тим годинама смртност највећа, постоје више санитарско-полицијских мера, од којих је једна веома важна и лепо изведена.

Лица која хоће да примају на неговање децу до 5-те године старости, морају имати за то полицијску дозволу. По поднесеној пријави тачно се испитују домаћи односи дотичног лица, а и надлежни полицијски окр. лекар даје мишљења да ли ће деца код молиоца имати потребних услова за физичко и морално развијање. О тим лицима води се код физикуса тачан списак и она уз дозволу добијају штампано упуство о целисходној исхрани и нези деце. Дозвола се даје на одређено лице и стан. Поред списка свако лице има и свој засебан лист, у који надлежни лекар убележава после какво је стање нашао приликом ревизија.

О овој деци која се дају на негу, воде се такође картонски регистри и листе, у које се бележи стање здравља и нахођења дотичног детета. Пошто лекари не могу да доспу да врше чешће ревизије и воде надзор како се деца чувају и негују, а други полицијски органи нису

¹⁾ Једно купање у засебној кабини под тушем, за време од пола часа, са сапуном и убрсом, стаје 10 фенига, наших 12 пара, а са купањем у великим басенима за пливање 20 фенига.

довољно подобни за те послове, то су постављене нарочите даме за тај надзор. Свака од њих има свој одређени крај, где оне под лекарским упутствима врше ревизије. Кад се има на уму колико се много деце у великим варошима поверава туђој нези из разних узрока (што су родитељи сиротни или заузети по цео дан радом ван куће, ванбрачна деца и т. д.) онда се може појмити и благодет ове установе.

10. *Контрола животних намирница.* — Полиција контроле животних намирница пружа заштиту од опасности и штете, која би могла наступити од употребе покварених или фалсификованих животних намирница и предмета за свакидању употребу. Да би се с једне стране могла забранити продаја за здравље шкољивих предмета, а с друге спречити варање публице разним фалсификатима и подражавањима, полиција је према одредбама зак. о животним намирницама од 1879. год. у праву, да ради испитивања узме пробе тих предмета из продавница и да полицијским прописима регулише саобраћај са њима, особито справљање, чување и продају.

Као извршни органи за надзор над саобраћајем животних намирница поред извесних техничких комисија узимају удела: комесаријат за радиност, квартови и марвени лекари. Квартови у главном посредују саобраћај с публиком, у колико им се ова својевољно обрати са сумњивим предметима ради полицијске контроле. Од појединаца узимају се у поступак све представке, само ако се ови обвезу да плате трошкове око анализе у случају ако се осумњичени предмети покажу као исправни. Ако достављач припада сиротиној класи, а на први поглед фалсификат изгледа вероватан, онда се достава узима у поступак и без ове обавезе. Квартови још контролишу продавнице меса да ли је сво месо жигосано.

Марвени лекари контролишу анималне намирнице по варошким тржиштима и воде надзор у кланицама.

Највеће учешће у опште у овој контроли има комесаријат за радиност (*Gewerbekontrollamt*), чији се органи старају не само о јавној и тајној куповини проба за испитивање, већ изводе и сами многе претходне техничко-механичке пробе. За те претходне пробе обучава их полицијски хемичар у лаким и простим методама и ови су у томе постигли велику умешност и лакоћу.

За хемијско испитивање животних намирница и предмета за употребу постоји уз ово прво одељење хемијска лабораторија, која служи само полицијским потребама. Њој поменути комесаријат доставља узете пробе и у многим стварима ради по њеним упутствима.

Највећа се пажња поклања најглавнијој храни — млеку. За контролу само над млеком и узимање проба од њега постоје у комесаријату четири комисије од по једног наредника и једног шуцмана у цивилу и ови свакодневно у одређеним им реонима врше ревизије по улицама, пијацима, железничким станицама и стал-

ним продавницама, тако да изврше просечно на годину око 30.000 прегледа млека. Пре но што се узме проба за хемијску анализу врши се претходна проба на лицу места с погледом на специфичну тежину и садржај масти. Са градом се обично прегледа сво млеко или већи део из кола по улицама или у продавници, па које се учини сумњиво од тога се узима проба у стакло од 200 грама. На захтев сопственика и њему се ради његове сигурности, да под печатом проба од истог млека у другој флаши. Које се млеко покаже претходном пробом сасвим сумњивог квалитета, онда се оно конфискује док хемијска лабораторија не изврши преглед, који бива још истог дана. Претходне пробе градом тако су сигурне, да се тек 2% покажу хемијском анализом као неосноване. Кад се нађе да је млеко неисправно оно се одмах просипа, а сопственик се оптужује суду. Хемијском анализом утврђује се не само неисправност млека, већ често пута и кривична одговорност извеснога лица. На пример продавац се брани да је такво млеко купио од сопственика Н. из околног села. У таквом случају хемијска анализа показује према састојцима воде да ли је она из берлинског водовода или из оног места одакле је млеко, па се према томе одговорно лице и осуђује.

За масло (бутер) постоје такође две комисије, које контролишу само њега. И овде се врше претходне пробе и то топљењем. Хемичар је обучио ове комисије, да према изгледу и мирису на први поглед могу у неколико закључити да ли је бутер прави, чист, или фалсификован, мешан. Од тако на први поглед сумњивог бутера узму се мале количине и метну у стаклене теглице, обележивши тачно која је проба од кога парчета и продавца, па се теглице у једном малом ручном апарату од азбеста у виду кутије изложе помоћу шпиритуса таквој топлоти, да наступи топљење и према томе како истопљени бутер изгледа може се са вероватноћом закључити је ли исправан или не, те се у другом случају сумњива проба узима за хемијску анализу.

Од готово свију других животних намирница само се узимају пробе за хемијску анализу, као нпр. од сира, масти, меда, бибера, меса, кобасица, разних пића итд., а не врше се на лицу места претходне пробе. За узете пробе на захтев издаје се реверс и вредност узете количине одмах се плаћа по продајној цени.

Осуде за фалсификовање животних намирница врло су строге, али је најстрожа она, кад се после неколико казни осуди и на званичну објаву на видном месту у продавници, да је дотични кажњен због фалсификовања. То је обично крајња мера, која несавесном продавцу онемогућава рад, јер публика неће више код таквог лица да пазује.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Жив. А. Лазич

ПОЛИЦИЈА У ФРАНЦУСКОЈ

Општи појмови о полицији — Организација полиције у Француској — Административна полиција — Полиција у Паризу.

(НАСТАВАК)

Према овоме, регламентарна власт општинских председника, кад је реч о сигурности и јавном саобраћају, простире се на све терене јавне или приватне државне домене, као и на све терене општинске, па чак и на оне приватних лица који су приступачни публици. За јавну државну домену питање ово било је дуго времена контраверсно, и ако је одлуком Касационог Суда од 15. фебруара 1856. год. признато општинским властима право да регулисавају службу јавних кола чак и на државним друмовима, а чл. 34. декрета од 1852 год. о полицији саобраћаја стављено у дужност поштићенима и кочијашима, да приликом пролаза кроз вароши и села воде рачуна о полицијским наредбама о саобраћају. Али је чл. 98. зак. од 5. априла 1884. год. учињен крај дискусији у корист општинских власти.

Као администратори општинских добара, општински председници доносе понекад одлуке, које по својој императивној форми личе на регламентарне наредбе. Видели смо, да им треба одрећи санкцију у свему ономе, што има за циљ заштиту финансиских интереса општине.

Општинске наредбе немају санкције ван границе општинске територије, али се зато на овој територији примењују и на вароши и на предграђа. Оне чак обвезују и странце, који пролазе кроз општину, а који се не могу изговарати непознавањем њихових одредаба. Касациони Суд, међутим, допушта неколико изузетака од овог правила, нарочито у материји саобраћаја. Не може се, с разлогом, тражити од страног кочијаша, који пролази кроз једно село, да познаје полицијске прописе који се, н. пр. односе на дужину колске руде, или на димензију точкова итд.

Наредбе општинске, које се односе на појединце, немају карактер регламана, већ просте опомене. Да би и ове наредбе могле бити санкционисане казном, неопходно је потребно да по својој предмету интересују опште добро, и ако су упућене појединцу.

Наредбе општинске, издате привремено за изузетне и хитне прилике, одмах су обавезне. За остале наредбе, па чак и привремене, по правилу је потребно одобрење окружног начелника.

До сада смо посматрали само један начин вршења полицијског права — помоћу публикације регламана. То су прописи полицијског чиновника, законодавца, државног поглавара, министра, окружног начелника или општинског председника, чије неизвршење има за санкцију судску одлуку. Да ли се ово право може вршити и на други начин, директно, без помоћи регламана и репресије, употребом материјалне силе? Питање ово може изгледати сумњиво онима, који на супрот сили истичу право, али је очигледно да се оно

мора решити афирмативно. Тако, кад год су у питању мере које треба предузети да би се парирани непредвиђени догађаји, или кад је реч о помоћи у несрећним случајима, или на случај борбе са природним силама: ваздухом, водом, ватром, олујом ит.д. то није полицијски реглеман на који ће се полицијски орган наслоњити да би одржао ред и заштитио јавну сигурност, већ ће он, према приликама, употребити најпогоднија материјална средства, па и силу, ако буде потребно.

Тако исто кад је реч о заштити унутрашње сигурности државе и владе против револуционарних ровења, политичка полиција неће се много обазирати на тај и тај полицијски реглеман да би открила комплот, већ ће своју власт црпи из полицијском праву које, опет, има свога ослоњаца у нужној одбрани друштва.

Иу овим случајевима, кад су јавни ред, сигурност и спокојство грађана угрожени нередима и побунама, органи полицијски, надлежни да васпоставе ред, неће се задовољити само тиме да ухапсе неколико изгредника, да би их у смислу позитивних закона предали суду, већ ће употребити све, па и силу ако је потребно, да растерају изгреднике, ослањајући се при овом много више на полицијско право но на писане полицијске прописе.

Ови примери довољно доказују да у полицијској материји, поред *писаног права*, постоји и једно *неписано*, а оба ова права имају исти *корен* и *основ* у *нужној одбрани*, која се мора признати друштву онако исто као и појединцима.

Свеколика полицијска материја дели се, према својој природи, на две главне групе: *полицују превентивну* и *полицују репресивну*.

Под *превентивном полицујом* ваља разумети скуп свију мера које предузимају полицијски органи у циљу одржања јавног реда, заштите имовине и здравља грађана с једне, и спречавања повреда полицијских прописа с друге стране.

Истраживања тајне полиције, било у материји општег права било у материји политичкој; надзор над јавним животом, одржање реда на јавним местима, брига о здрављу, надзор над пијацама, крчмама, позориштима, пловидбом, пристаништима, железницама, саобраћајем у опште, становима за самце и привремено бављење, странцима, душевно оболелим ит.д. спада у надлежност превентивне полиције, која се понекад назива *административном*, пошто дужност надзиравања припада поглавито полицијској администрацији.

Репресивна полицуја, напротив, скуп је полицијских операција, које имају за задатак: било констатовање повреда полицијских прописа, било истраживање и предавање правосуђу њихових извршилаца. Са ових разлога, она се често пута назива и *судском полицујом*. Што се тиче прецизног момента у коме један посао прелази из области административне у област судске полиције, он је одређен кривичним поступком. То је моменат одређивања истражног судије. До овог момента сви органи општинске полиције, па и саме жандармерије, остају под заповешћу административне полиције, од ње

примају наредбе и раде за њен рачун и под њеном контролом и одговорношћу. Одређивање истражног судије има, на против, за непосредну последицу, искључење административне власти, чији агенти, у колико су везани за дотичну ствар, прелазе под искључиву зависност и управу судске власти. На овом принципу почива судска и полицијска организација у Француској.

Организација полиције у Француској.

У Француској нема, или боље рећи више не постоји министар опште полиције, већ су полицијске атрибуције, као и остале гране администрације, поверене једном одељењу министарства. То је министарство унутрашњих дела од кога зависе полицијски органи у Француској, и који својим наредбама, расписима, општим или делимичним упуствима, својим правом постављања на извесна места и правом надзора над разним административним агентима, са чисто полицијског гледишта, централише, све што се може централисати, и на овај начин осигурава вршење полицијске власти у Француској, поштујући при овом особене и локалне потребе, и водећи рачуна о једнообразности погледа, без које нема добре администрације. Поред овога, директна улога министарства унутрашњих дела у полицији још је више појачана његовим специјалним комесарима, који су прави агенти државне полиције.

Одељење министарства унутрашњих дела, које се стара о полицији, јесте *Одељење Опште Сигурности*. За време револуције полицијску власт вршили су разни комитети; за време царства вршио ју је министар опште полиције, затим, под првом рестаурацијом генерални полицијски директор, док најзад није, за време друге рестаурације, додељена, први пут, министарству унутрашњих дела, као одељење окружне администрације, полиције и штампе, које је, за време Јулске Револуције претворено у одељење опште полиције. Министарство опште полиције, установљено 1852. год. укинато је дефинитивно 1853. год. и поново замењено једним одељењем при министарству унутрашњих дела. У год. 1854. одељење ово називало се општом дирекцијом јавне сигурности, која је у 1858. год. имала свега једно одељење а у 1859 год. била сједињена с функцијама полицијског префекта. Овакво стање ствари остало је до краја царства.

Влада треће републике укинула је у почетку општу дирекцију јавне сигурности, и њене функције сјединила са генералном дирекцијом кабинета министарства унутрашњих дела, а затим је, 18. новембра 1871. год., створила у истом министарству одељење опште сигурности и штампе, које још и данас функционише (са изузетком старања о штампи). Ну, и ако су атрибуције овог одељења остале, у главном, исте, оно је, у погледу форме, претрпело разне промене. Декрет од 4. фебруара 1874. год. придружио је функцијама полицијског префекта и директора опште сигурности, и функције једног вице-

директора. Одељење ово поново је задобило своју аутономију 10. фебруара 1882. и задржало је до 21. децембра 1889. год. Најзад је финансијски закон од 31. марта 1903. год. васпоставио *Одељење Опште Сигурности* са аутономијом и под искључивом влашћу министра унутрашњих дела.

Директор *Опште Сигурности*, као заступник министра унутрашњих дела у полицијским пословима, врши своје дужности преко пет одсека, три генерална контролора, две бригаде активних агената и специјалних инспектора и контролора.

Задатак је одсека да проучавају питања која се појављују у обављању полицијске власти на целој територији, да издају расписе и упуства и да воде кореспонденцију.

Три главна контролора за спољну службу одељења имају дужност да контролишу полицијске чиновнике и органе, и да воде кореспонденцију. Али се њихова улога не ограничава само на овоме. У извесним случајевима они врше нарочите мисије поред локалних власти, као заступници директора Опште Сигурности. Ово поглавито онда, кад природа послова захтева директну измену погледа између ових власти и централне.

Двема бригадама инспектора, којима стоје на челу специјални комесари, поверена су тражења и истраге, које непосредно предузима Одељење Сигурности, било због саме њихове природе било у циљу брзине.

Што се тиче специјалних комесара, о њима ће се доцније детаљно говорити.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И УПУТИ

О погрешној примени прописа чл. 122, 148. и 149. зак. о општинама и о разрешењу општинских часника.

Решењем суда и одбора општине р. од 3. јула 1908. г. Бр. 1293. одлучено је, да се Д. Г. члан општинског суда, разреши од дужности, зато, што је починио разне злоупотребе и што је одбор уверен, да он поверену му дужност отправља на штету интереса државних, општинских и појединаца.

Ту одлуку одбора општинског, као противну прописима чл. 122. и 148. зак. о општинама, надзорна је власт задржала од извршења и наредила, да се кмет Д. Г. врати на дужност. По овом решењу надзорне власти нису хтели поступити суд и одбор, већ донесу другу одлуку од 27. августа 1908 г. бр. 1923., у којој су изложили злоупотребе кмета Д. Г. тражећи истом од надзорне власти, да га она, на основи изнесених разлога у њиховој одлуци, разреши од дужности.

И ову је одлуку суда и одбора надзорна власт задржала од извршења и понова наредила, да се кмет Д. Г. уведе у дужност; али суд и одбор нису хтели ни по овој наредби поступити, већ донесу и трећу одлуку, под 1. мес. и год. Бр. 2579., којом остају при својој одлуци Бр. 1923., и да се кмет Д. Г. не уводи у дужност.

После свега овога, на преставку надзорне власти, предмет је послат Државном Савету на решење, о разрешењу свих часника општине, који су радили супротно њеним наредбама.

Државни Савет, одлуком својом од 2. ов. м. бр. 7905. није усвојио предлог о разрешењу општинских часника, са ових разлога:

Кад се из акта види, да је општински одбор одлуком својом од 27. августа 1908 г. бр. 1923. молио надзорну власт, да предузме корак, да се кмет Д. Г. за злоупотребе и неправилности, наведене у истој одлуци, разреши од дужности кметовске, онда је надзорна власт била дужна по званичној дужности да истражи кривице његове, те да се утврди, да ли је оптужба противу њега била оправдана, или не; и тек у случају да је истрагом утврђено, да су наводи у оптужби били истинити, надзорна је власт могла да наређује да се кмет Драгомир не разрешава, или ако је већ био уклоњен, да се уведе у дужност; па ако одбор ту њену наредбу, која би тек сада била на закону основана, не би извршио, тада би се она могла користити правом из чл. 148. и 149. зак. о општинама, а пре никако.

*

И ако смо мишљења, да је у овом случају имало места разрешењу часника општинских, јер су, суд и одбор, противно чл. 122. и 148. зак. о општинама, сами разрешили од дужности кмета Д. Г. а то су према наведеном закону могли учинити само по тражењу надзорне власти, и да је о извињању злоупотреба кмета Д. Г. питање засебне врсте, ипак налазимо, да је гледиште Државног Савета правилно, јер је средња власт одиста требала да претходно извиди све оптужбе противу кмета, пошто се не може претпоставити, да разрешење појединих часника зависи од њене воље, хоће ли га тражити или неће, већ је дужна да и по својој званичној дужности предузима извињају и разрешење тражи увек, кад за то наступе законом предвиђени случајеви.

Како се опазило, да многе полицијске власти на штету свог ауторитета и саме службе, неправилно извињају и чине предлоге за разрешење општинских часника, то је господин Министар унутрашњих дела расписом још од 8. јуна 1906. г. П№ 14.189. изложио тачно упутство, како у оваквим случајевима треба да поступају, те да се радња саобрази закону, и избегну непријатности и за полиц. власт и за дотичне општ. часнике.

Тај би распис требао да проучи сваки полиц. чиновник, а нарочито срески начелници.

В. Ђ. Н.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине пребрешке, актом својим Бр. 36, пита:

Поводом изузећа председника и чланова суда општине бладке у једном спору грађанске природе, по коме се парничке лица из општине бладке због службености пута, — решењем првостепеног суда прокупачког одређен је овај суд за извињају и пресуђење овога спора.

Како је по овоме спору ово општински суд морао излазити на лице места ради потребног увиђаја, које је место од оvd. општ. суднице удаљено 6 километра — то суд пита и моли уредништво за објашњење: има ли суд овај права тражења дневнице, путног и подвозног трошка за излазак на лице места; као и ако има онда колика би дневница припала и. пр.: једном лицу — судији?«

— На ово питање одговарамо:

И по закону о општинама, и по распису г. министра унутрашњих дела од 20. априла 1889 г. П№ 5127 (Пол. Зборник страна 1334) општински часници немају права ни на какву дијурну за све послове, које врше у кругу своје општине, јер зато имају сталну плату.

Како ће се поступати у случајевима, кад један општински суд буде одређен да суди какав грађански спор грађанима друге општине, па наступи потреба одласка у другу општину око извиђаја, што је скопчано са знатним издатцима, о томе не говори ни један закон, нити има какво службено објашњење.

Полазећи одатле, да су општински часници вршили један посао, који потиче из природе њихове службе, за коју су плаћени, мора се узети, да они немају право на дневницу ни за суђења ван круга своје општине.

Али, како су овакви изласци скопчани са трошковима много већим, него што би били у домаћају општине из које су часници, и како није право да ове трошкове чине часници на рачун својих и иначе незнатних плата, то уредништво налази да би они имали право на путне и подвозне трошкове аналогно § 440 грађ. с. поступка и да ове треба да обухватају својом пресудом, коју по дотичном спору изричу, па ће парничари, ако не буду задовољни, употребити правна средства, те ће се, тако, чути и глас суда по овоме.

II

Један срески писар пита:

Одређени судија за разматрање иступних пресуда општинских и полицијских власти, ништи пресуде среске власти, донесене по чл. 108. и 114. закона о шумама, кадгод нису потписане од стране два кмета сходно § 10. Полицијске Уредбе.

Како су овакве пресуде наслоњене на специјални закон и немају ничега заједничког са кривичним законом и Полицијском Уредбом, то молим за објашњење: да ли је овакав рад судијин правилан или не?«

— На ово питање одговарамо:

За извињање и суђење иступних шумских кривица, полицијске власти налазе овлашћења у чл. 120. закона о шумама.

Начин истраге није нарочито прописан, и оне га могу, али не морају саображавати Полицијској Уредби.

То исто важи и за пресуду.

Према томе уредништво налази, да пресуду, донесену по иступним шумским кривицама, не морају потписивати два кмета.

III

Суд општине шљиварске, актом својим пита:

„Један овдашњи грађанин има по пресуди начелника среза зајечарског да издржи 4 месеца полицијског надзора, за иступну крађу.

Према акту среске власти, суд је исто ставио под полицијски надзор 1. ов. мес. који је издржавао до 8. овог месеца.

Како је наредбом војне власти позван на 20-то дневну вежбу, то је према наредби старије војне власти упућен данас 8-ог овог месеца на вежбу, [према чему је надзор престао издржавати од 8. овог месеца.

Услед овога случаја учтиво суд моли уредништво за обавештење:

1. Да ли је суд могао неупућивати именовано лице на вежбу кад се налази под полицијским надзором док исти буде издржавао, о чему да је известио команду?

2. Пошто је већ упућен и ступио, на вежбу, онда да ли му се проведено време на вежби може рачунати као и да је надзор издржао, пошто за ових 20 дана неће бити својој кући? и

3. Ако му се не може ово време урачунати, онда може ли се понова ставити под надзор, да исти потпуно издржи?«

— На ово питање одговарамо:

Полицијски надзор досуђује се у тој цели, да се извесно лице, за које је утврђено пресудом судском да је вршило извесна кажњива дела, одржи под сталном пажњом власти за одређено време — § 37 а. кр. закона.

Па какав ће начин власт водити контролу над њим, то је остављено њеној увиђавности.

Тако, она га може ноћу притварати, а може га оставити и у његовом дому са извесним ограничењем.

Отпочето издржавање надзора, као казне, не може се прекидати по начелу постављеном у § 289. кр. суд. поступка.

Према томе, кад општински суд није обавестио војну власт пре, него што је дотичног упутио на вежбу, да он издржава надзор, онда се има сматрати да је под надзором и за оно време, које ће провести на вежби, јер је и тамо под надзором државних власти и мора се узети да је и тамо по пристанку власти, која над њим пресуду извршује.

Овакво је мишљење уредништва по овој ствари.

IV

Један општински деловођа пита:

Једна жена из ове општине, коју је муж од себе отерао, молила је да јој се изда уверење о сиромашном стању, како би могла повести спор против свога мужа за развод брака.

Општински суд не зна да ли јој сме издати уверење, пошто њен муж плаћа пореза преко 5 дин. не рачунајући прирезе и личност.

Сама молића нема никаквог имања, нити плаћа какав порез.

Моли се уредништво за објашњење, да ли се овој жени може издати уверење о сиромаштини или не у смислу закона о таксама?»

— На овакво исто питање дато је објашњење у бр. 38. „Полицијског Гласника“ за 1906. год. под I.

Нека се нађе ово објашњење, па ће то бити одговор на постављено питање.

V

Суду општине крњишке, на акт Бр. 1.562 одговара се, да је на истоветно питање суда општине рашке одговорено у бр. 18. „Полицијског Гласника“ за 1907. годину под II.

Нека тамо потражи потребан одговор.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Драгица жена **Светозара Писингера**, столара из Осека у А. Угарској, пре неколико дана побегла је са неким Албрехтом Микудушким, предузимачем, и са собом однела разне ствари. Она је стара 21 годину, високог раста, округлог лица, у лицу црномањаста. Како се мисли да је Драгица пребегла у Србију, то се на молбу Аустро-Угарског конзулата из Београда, износи ова потерница и позивају све власти да је потраже и пронађу спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 1131.

Стевана, сина **Висере Т. Додића**, удове из Београда, који је пре пет месеци отумарао од своје куће, па се ни до данас није вратио, тражи кварт паликулски ради предаје родитељима.

Стеван је стар 19 година, средњег раста, у лицу смеђ, црних широких обрва и плавих очију.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима да Стевана најживље потраже у својим домањима и нађеног упуте Управи града Београда с позивом на акт Бр. 2193.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Београдска се полиција у последње време могла похвалити са јавном сигурношћу у Престоници. Задовољство и спокојство њених органа једино су реметиле омање крађе, особито крађе бакарне жице из електричне фабрике и уличних построја за електрично осветљење, крађе казана и бакрача по двориштима и подрумима и омање крађе по кућама. Био је јасно да те крађе нису вршили неки опасни старији злочинци, којима у осталом органи полиције сигурности нису ни допуштали бављење у Београду, већ неки почетници и малолетници.

И ако ове крађе ни по начину извршења ни по вредности покрађе нису грозиле јавној сигурности ипак су са своје учестаности ште-

тиле у неколико угледу полиције и њеном престижу над злочиначким светом, те су полицијски органи удвостручили своју енергију у трагању за тим извршиоцима, док на посетку њихов рад није крунисан потпуним успехом.

Ових дана ухваћена је читава дружина тих крађиваца од преко двадесет чланова, махом малолетника, од којих су неки и раније осу-

У овом броју износимо фотографије ове четворице:

1. **Коста Којић** — „Ђопа“, из Београда, стар 19 година. По смрти мајчиној био у Дому за сиротну и напуштену децу шест година, но после отуд побегао, дутао по Бугарској, био на ликердијском занату, али је одмах по бегству из Дома ударио у крађу. Више пута је полицијски кажњаван, а прошле го-

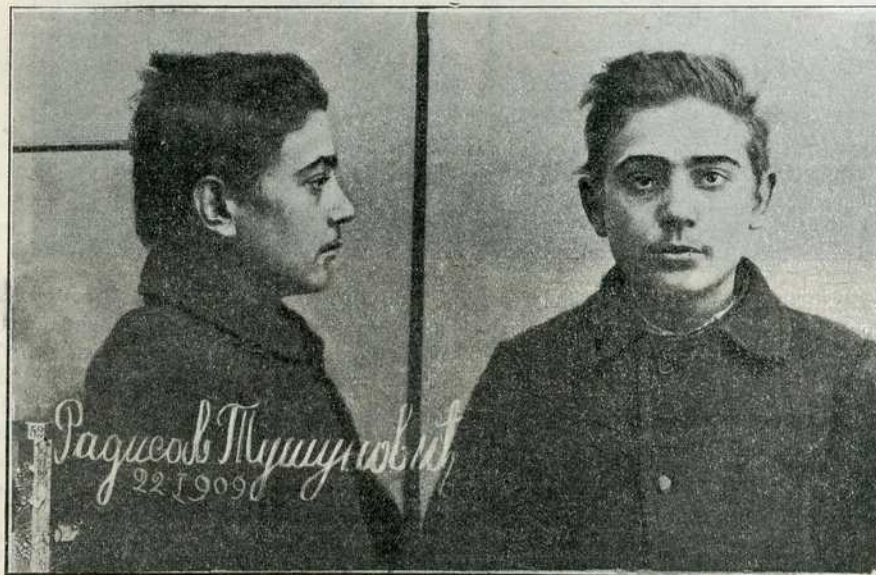

ђивани. Истрагом се проналазе све нови и нови чланови и укратко ће се Београд и њих за дуже време ослободити.

Неки чланови те дружине представљају већ израђене злочиначке типове, с којима ће се и доцније имати посла, а неки су се бавили и ван Београда, те је вероватно да су и тамо учинили које кривично дело, па ће бити од интереса за истрагу да изнесемо њихове фотографије. Један део дружине што је крапа бакарне жице чине сами радници фабрике електричног осветљења, који до сада нису осуђивани ни кажњавани, те њихове фотографије за сад нећемо публиковати, ма да неки и од

дине осудио га је и варошки првостепени суд због опасне крађе на годину дана затвора. По извршеној крађи једном млекацији у кварту врачарском наишао је на Теразијама у сред поноћи на писара г. Ал. Савића, који га је, будући тражен за раније крађе, ухватио и притворио, којом је приликом код њега нађено 120 дин. од тек извршене покрађе. Идеал му је Илија Гавриловић и још сада много обећава.

2. **Радисав Тутуновић** — „Тута“, из Београда, стар 17 год., чиновнички син, почети пласерски занат искоришћава махом у калаузима, због чега га је „Ђопа“ и изабрао

њих не обећавају ништа добро према својим моралним напорима. Тако један од тих радника, који је у фабрици имао просечну дневницу 5 дин., брани своје учешће у крађи жица оном изреком народном: „Ко мед меша мора и прет олизати“!

за свога „интимуса.“ И он је прошле године за опасну крађу од варошког суда осуђен на годину дана затвора, али је, као и „Ђопа“, издржао само 15 дана, па је помилван, на своју несрећу, како сам сада јадикuje. Мали, али врло окретан и препреден.

3. **Боривоје Стојановић**, родом из Неготина, стар 21 годину, српско шест р зреда гимназије, био неко време на железници као приправник и као помоћник по агентурским

на глави шубару, а на ногама опанке. **Михајло** је стар 32 године, малог стаса, у лицу је приномањаст. **Васа** је стар 36 година, високог раста, и у опште сувољав. **Михајло** и

општинске власти потраже и пронађеног спроведу кварту врачарском с позивом на акт Бр. 522.

Никола Лесковчанин, раденик, извршио је крађу ствари Панти Митићу, мумији, и побегло.

Никола је стар 32 — 35 година, високог стаса, црних великих бркова и браде; од особених знакова има белегу на левој страни врата; у старом је одећу са кратким капутом, а на глави има шубару.

Нека га полицијске и општинске власти живо потраже и нађеног спроведу кварту самалском с позивом на акт Бр. 336.

Петар Милићевић, слуга, украо је на опасан начин своје газди Димитрију Богојевићу, адвокату из Пожаревца, једну пушку главару и побегло.

Петар је стар 17 — 18 година, високог раста, црномањаст, носав; од одећа има на себи: мали летњи кратак каут, око врата носи плава шал, а на глави качкету.

Позивају се све полицијске и општинске власти да именованог злочинца најживље потраже у кругу своје власти и нађеног стражарно упуће начелству окр. пожаревачког с позивом на депешу Бр. 577.

Никола Илић, скитница из Лозовика, одговара код начелства округа пожаревачког за опасну крађу, коју је извршио између 11. и 12. тек. м-ца.

Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и о резултату трагања извести начелство окр. пожаревачког с позивом на депешу Бр. 544.

УХВАЋЕН

Смет Жил, Белгијанац, чију смо фотографију и потерницу изнели у прошлом броју нашега листа, ухваћен је у Паризу, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

ИСПРАВКА

Решењем Касационог Суда од 7. новембра 1908. године Бр. 12.125, одобрено је решење Апелационог Суда од 1. октобра исте год. Бр. 4.242, којим је г. Душан Ст. Ђорђевић, бив. комесар савског одеља — који је био оптужен суду за дело из § 251. кривич. закона — пуштен испод суђења. Према овоме, и напис у 52. броју овог листа од 1907. године под насловом „Александар-Шандор Симоновић“ нетачан је у колико се односио на г. Ђорђевића.

НАЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905., 1906. и 1907. год., у елегантном тврдом повезу могу се добити у уредништву по цени од 15 динара за једну годину. За оне, који сва три комилета узму уједно, цена је свега 40 динара. Комилети у меком повезу за 1906. и 1907. год. могу се добити по цени од 12 за једну годину, или оба заједно за 20 динара.

и шпедитерским радњама. У 1894. години београдски варошки суд за просту крађу осудио га је био на два месеца затвора.

4. **Светозар Стојановић**, зван и „Зеленбаћ“ брат Боривојев, стар 18 година, учио два разреда гимназије, од нишког првостепеног

Васа од одећа имају на себи: гуњ, на глави шубару, на ногама опанке, а **Михајло** има још и сукнене чакшире.

Позивају се све полицијске и општинске власти, да именоване најживље потраже и пронађене под јаком стражом спроведу начелнику среза мачванског с позивом на депешу Бр. 825.

суда осуђен у 1897. години на годину и по дана затвора због три опасне крађе; полицијски кажњаван више пута.

ПОТЕРЕ

Марко Зарић, турски Циганин из Рибара, **Михајло Лукић**, и **Васа Танасић**, Циганин из Петковице, који одговарају код начелника среза мачванског за дело из § 293. каз. зак., налазе се у бегству. **Марко** је стар око 35 година, средњег стаса, а у лицу приномањаст; од одећа има на себи: гуњ, сукнене чакшире,

Љубица, жена **Ђорђа Кустурића**, радника из Београда, има да одговара код кварта палилушког за утају 300 круна. **Љубица** је стара 55 година, средњег раста, у лицу пуна на лево око жмирка. Како се она налази у бегству, то се позивају све полицијске и општинске власти, да је у својим домаћинствима потраже и пронађену спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 817.

Спаса Богдановић, слуга, попу између 5. и 6. прошлог месеца извршио је опасну крађу кафецији код „Краљеве Гарде“ отварањем чекмеца, из кога је узео 100 динара у новчаницима. Он је стар 14 година, обичног раста, у лево око ћорав. Нека га све полицијске и